

[Arbejds- og socialministeren.]

stk. 4, stilles til rådighed for arbejds- og socialministeren på de årlige finanslove til ydelse af ekstraordinære driftstilskud.

Denne rådighedssum har ved de senere finanslove været fastsat til 400 000 kr. årlig. For i fornødent omfang at kunne råde bod på de forebyggende institutioners likviditetsvanskeligheder har jeg imidlertid foranlediget, at rådighedssummen er blevet væsentligt forhøjet. Ved lov om tillægsbevilling for 1951—52 forhøjedes bevillingen således med 200 000 kr. til 600 000 kr. I indeværende finansår har jeg opnået finansudvalgets tilslutning til, at kontoen på forventet efterbevilling forhøjes med 350 000 kr. til 750 000 kr. Denne yderligere bevilling er efter indstilling fra udvalget om børneforsorgsinstitutionernes økonomi nu fordelt og udbetalt til ca. 150 institutioner til imødegåelse af likviditetsvanskeligheder og dækning af tidligere års underskud.

Jeg håber, at man herved i det væsentlige i år har afhjulpet de likviditetsvanskeligheder, som den gældende beregningsmåde af det offentlige tilskud har medført under det stigende prisniveau. Jeg kan hertil føje, at jeg også i det kommende år vil have opmærksomheden henvendt på problemet, idet lønstigningen pr. 1. april 1953 må antages også at ville medføre vanskeligheder for en række institutioner i 1953—54.

Såfremt prisniveauet fortsat måtte stige og de derved opståede økonomiske vanskeligheder ikke på længere sigt måtte kunne afhjælpes gennem den omtalte rådighedssum, vil jeg anse det for naturligt, at spørgsmålet om en ændret beregningsmåde tages op til nærmere undersøgelse og overvejelse, når forslag om lovens revision skal forelægges rigsdagen i samlingen 1955—56.

Fanny Jensen: Jeg takker den højtærede arbejds- og socialminister for det tilsagn, han her giver gennem sin udtalelse om, at han nok skal være interesseret i, hvorledes forholdene udvikler sig i det kommende år. For selvom vi får tilskuddet, er det jo sådan, at når det er brugt, slæber vi videre på denne gæld, og det er det, vi må have ud af verden. Der er ganske vist foretaget lempelser, fordi arbejds- og socialministeren har været interesseret i, at vi kunne komme over vanskelighederne; men vi er lidt i vanskeligheder endnu, og derfor er jeg glad ved, at den højtærede arbejds- og socialminister her

har givet løfte om, at han vil se yderligere på dette spørgsmål og være med til at lette os arbejdet økonomisk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Arnth Jensen* til undervisningsministeren.

Vil ministeren på baggrund af den aktion, der fra Kodas side er rejst mod foreninger udover landet, og på baggrund af de domme, der er faldet, være villig til at lade foretage en undersøgelse af, om rigsdagen ved lovens behandling gav udtryk for en anden opfattelse end den, der nu kommer til udtryk fra Kodas side og gennem de afsagte domme, og hvis dette er tilfældet, da drage omsorg for, at lovens bestemmelse klargøres, eventuelt ved en lovændring?

Arnth Jensen: Det spørgsmål, jeg har stillet til den højtærede undervisningsminister, og som er optrykt på dagsordenen for i dag, drejer sig om institutionen Koda.

Når jeg stiller dette spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, er årsagen den, at den aktion, som denne institution har indledet mod landets foreninger — et forhold, jeg tidligere har omtalt —, ikke er aftagende, men derimod efter de underretsdomme, der er faldet, snarest må siges at være tiltagende. Ude omkring i befolkningen er alt dette imidlertid blevet mødt med ikke blot forundring, men også harme, fordi man anser aktionen for at være et brutalt indgreb i den foreningsret og den foreningspraksis, som gennem årene har været gældende. Derfor mener jeg, det må være af betydning, både for befolkningen og for domstolene, at få klart fastslået, hvilke motiver man fra lovgivningsmagts side har lagt til grund, og hvad man egentlig har tilsigtet med loven. Og hvis man ved en undersøgelse af spørgsmålet kommer til det resultat, at såvel Koda som domsmagten har fulgt andre linier og dømt efter andre motiver end dem, der lå til grund ved lovens vedtagelse, må man søge at få loven ændret, så at den kan virke i den ånd, hvori den er givet.

For mig er der ingen tvivl om, at det, der nu foregår, er i skærende strid med det, der var tilsigtet, da loven i 1933 blev vedtaget. Jeg vil tillade mig i den korte tid, jeg har til rådighed, at fremføre et par kendsgerninger i så henseende.